

Sygn. akt: I C 246/14 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 października 2014 r.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Anna Andrzejewska
Protokolant:	sekr. sądowy Małgorzata Szczypińska

po rozpoznaniu w dniu 16 października 2014 r. w Przasnyszu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

1. Oddała powództwo.

2. Zasądza od powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. na rzecz pozwanego Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. kwotę 1217,00 zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1200,00 zł (jeden tysiąc dwieście złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 246/14

UZASADNIENIE

Powódka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P. wniosła pozew przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 5.489,01 złotych wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 8 czerwca 2012 roku do dnia zapłaty. Ponadto wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanej kosztów procesu wraz z kosztami zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu żądania pozwu wskazała, że w wyniku kolizji drogowej do której doszło 15 marca 2012 roku w miejscowości S. uszkodzeniu uległ pojazd marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) należący do poszkodowanej A. C. i wykorzystywany przez nią do prowadzonej działalności gospodarczej. Sprawca kolizji legitymował się wydaną przez pozwaną polisą odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 21 marca 2012 roku poszkodowana zleciła naprawę uszkodzeń pojazdu serwisowi naprawczemu (...) Sp. z o.o.” w W. i na czas trwania tej naprawy została pozbawiona możliwości korzystania z pojazdu. W związku z tym, że pojazd był jej niezbędny w prowadzeniu działalności gospodarczej, wynajęła – jeszcze 21 marca 2012 roku – od powódki pojazd zastępczy marki B. (...). W umowie najmu pojazdu zastępczego strony uzgodniły zasady ustalenia wysokości czynszu za wynajęcie i postanowiły, że zaspokojenie roszczeń wynajmującego (powódki) względem najemcy (poszkodowanej) z tytułu

czynszu najmu za pojazd zastępczy nastąpi przez przeniesienie na rzecz wynajmującego wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługującej najemcy względem ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy (pозwanej). W tym celu poszkodowana – jeszcze 21 marca 2012 roku – przeniosła na powódkę wierzytelność przysługującą jej względem pozwanej obejmującą roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego oraz podpisała „oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń”. Poszkodowana wynajęła pojazd zastępczy na okres 27 dni (od 21 marca 2012 roku do 17 kwietnia 2012 roku) stanowiący czas naprawy. W związku z tym powódka 26 kwietnia 2012 roku wystawiła fakturę VAT nr (...) określającą koszty najmu pojazdu zastępczego na kwotę 8.009,01 złotych netto – zgodnie z cennikiem zaakceptowanym przez poszkodowaną. Na mocy umowy cesji wierzytelności powódka nabyła od poszkodowanej roszczenie o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego. Pismem z 2 maja 2012 roku powódka wezwała pozwaną do zwrotu w terminie 30 dni od doręczenia pisma kwoty 8.009,01 złotych stanowiącej koszty najmu pojazdu zastępczego. Decyzją z dnia 25 maja 2012 roku pozwana przyznała odszkodowanie z tytułu wynajęcia pojazdu zastępczego w wysokości 2.520,00 złotych wyjaśniając, że uznała 12 dni najmu i weryfikując jednocześnie stawki za dobę najmu do średnich cen rynkowych. W związku z tym, że przyznane odszkodowanie pokryło rzeczywiste koszty najmu jedynie w części, pismem z dnia 14 czerwca 2012 roku powódka wezwała pozwaną do zwrotu kwoty 5.489,01 złotych stanowiącej różnicę pomiędzy rzeczywistym czynszem najmu a przyznanym odszkodowaniem. Powódka nie otrzymała od pozwanej zwrotu pełnych kosztów wynajęcia pojazdu zastępczego. Przywołując orzeczenia Sądu Najwyższego podnosiła, że pokrzywdzona nie miała wpływu na czas naprawy, a tym samym na czas najmu pojazdu zastępczego, który był niezbędny do kontynuowania przez nią działalności gospodarczej. Jej zdaniem pozwana niesłusznie zakwestionowała też ustaloną przez powódkę zgodnie z zasadami wolnego rynku stawkę za dobę najmu w sytuacji, gdy poszkodowana zawierając umowę najmu zaakceptowała ją. Dodała, że jest franczyzobiorcą międzynarodowego koncernu (...) i w zakresie stawki winna być porównywalna z podmiotami świadczącymi usługi na tym samym poziomie (posiadającymi międzynarodową renomę) oraz na tym samym rynku, nie zaś z małymi lokalnymi wypożyczalniami.

Sąd Rejonowy w Przasnyszu nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 31 marca 2014 roku w sprawie I Nc 673/14 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zaskarżyła nakaz w całości i wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych oraz kwoty 17,00 złotych tytułem opłaty skarbowej od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że kwestionuje roszczenie powódki w zakresie żądania objętego pozwem tak co do zasady, jak i co do wysokości żądania. Podniosła, że nie kwestionuje swojej odpowiedzialności za skutki kolizji z dnia 15 marca 2012 roku i na mocy decyzji z dnia 25 maja przyznała powódce odszkodowanie w wysokości 2.520,00 złotych netto. W jej ocenie wypłacone odszkodowanie w pełni pokrywa szkodę powstałą na skutek zdarzenia. Twierdziła, że wskazany przez powódkę czas najmu pojazdu zastępczego nie pozostaje w adekwatnym związku z uzasadnionym czasem naprawy uszkodzonego pojazdu marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...) przy uwzględnieniu zakresu uszkodzeń, które wystąpiły na skutek zdarzenia z 15 marca 2012 roku. Wskazała, że z kalkulacji naprawy nr (...) z 22 marca 2012 roku wynika, iż czas niezbędny do dokonania naprawy wyniósł 16,5 godzin, tj. niewiele ponad 2 dni. Również dokumentacja fotograficzna uszkodzonego pojazdu wskazuje, że zakres uszkodzeń nie wymagał dłuższej naprawy. Podniosła, że powódka nie wykazała zasadności wynajmu pojazdu zastępczego we wskazanym przez nią okresie, gdyż arkusz naprawy wykazuje jak długo samochód przebywała w warsztacie naprawczym, a nie to jak długo musiała trwać naprawa. Okres od 21 marca do 3 kwietnia 2012 roku uznała jako okres przestoju pojazdu w warsztacie za który nie może ponosić odpowiedzialności. W jej ocenie stawka w wysokości 296,63 złotych netto (364,85 złotych brutto) jest rażąco zawyżona. Przywołując orzeczenia Sądu Najwyższego zauważyła, że klienci powoda nie ponoszą żadnych kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 15 marca 2012 roku samochód marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność A. C., uległ uszkodzeniu w wyniku kolizji drogowej. Sprawca wypadku był ubezpieczony u pozwanej od odpowiedzialności cywilnej. Przedmiotowy pojazd służył poszkodowanej A. C. do prowadzenia działalności gospodarczej.

W dniu 21 marca 2012 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P., zawarła z poszkodowaną A. C. (działającą przez ustanowionego pełnomocnika) umowę najmu (...) nr (...) samochodu osobowego marki B. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W § IV tej umowy strony ustaliły wysokość czynszu najmu za auto zastępcze w wysokości wynikającej z Cennika (...) stanowiącego załącznik nr 1 do tej umowy i jednocześnie postanowiły, że zaspokojenie roszczeń wynajmującego z tego tytułu nastąpi przez przeniesienie na rzecz wynajmującego wierzytelności z tytułu zwrotu kosztów najmu auta zastępczego przysługującej Najemcy względem ubezpieczyciela odpowiedzialności cywilnej sprawcy szkody, a nadto, że w tym celu najemca zawrze z wynajmującym umowę cesji wierzytelności przysługującej najemcy z w/w tytułu stanowiącą załącznik nr 2 do tej umowy i podpisze oświadczenie dla towarzystwa ubezpieczeń stanowiące załącznik nr 3 do przedmiotowej umowy (umowa – k. 23-27; upoważnienie – k. 21, pełnomocnictwo – k. 22).

A. C., działając przez ustanowionego pełnomocnika, umową cesji wierzytelności z dnia 21 marca 2012 roku przełała na powoda prawo do zwrotu kosztów z tytułu najmu auta zastępczego przysługujące jej w związku ze szkodą komunikacyjną z 15 marca 2012 roku spowodowaną przez sprawcę kierującego pojazdem, za którą odpowiedzialność z tytułu umowy ubezpieczenia OC ponosi pozwana (umowa cesji – k. 28). Podpisała też oświadczenie o skorzystaniu z przysługującego jej prawa najmu pojazdu zastępczego udostępnionego przez powódkę (oświadczenie – k. 29).

Pojazd został zwrócony powódce przez poszkodowaną w dniu 17 kwietnia 2012 roku. W dniu 26 kwietnia 2012 roku powódka za wynajem tego pojazdu wystawiła fakturę VAT nr (...) obciążając A. C. kwotą 9.851,08 złotych brutto (8.009,01 złotych netto). Stawka netto za dobę wypożyczenia wynosiła 296,63 złotych. Termin zapłaty określono na dzień 10 maja 2012 roku (faktura - k. 31). Powyższa faktura nie została opłacona.

W dniu 8 maja 2012 roku (data doręczenia pozwanej) powódka wezwała pozwaną pismem opatrzonym datą 2 maja 2012 roku do zapłaty kwoty 8.009,01 złotych netto w terminie 30 dni od daty otrzymania pisma (pismo – k. 32-36).

Pozwana uznała powyższe żądanie za zasadne w części i na mocy decyzji z 25 maja 2012 roku wypłaciła powódce kwotę 2.520,00 złotych tytułem zwrotu kosztów wynajęcia samochodu zastępczego za uszkodzony pojazd A. C. (decyzja – k. 37).

W dniu 19 czerwca 2012 roku (data doręczenia pozwanej) powódka wezwała pozwaną do zapłaty kwoty 5.489,01 złotych stanowiącej pozostałą część kosztów wynajmu pojazdu zastępczego (pismo – k. 39-41).

Pozwana nie uwzględniła żądania powódki w związku z czym powódka wystosowała powództwo w niniejszej sprawie domagając się zapłaty odszkodowania wyrównawczego we wskazanej wyżej kwocie.

Powyższe okoliczności faktyczne nie były kwestionowane przez żadną ze stron i wynikają z przedłożonych przez strony dokumentów prywatnych stanowiących wiarygodny dowód w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 822 § 1 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. W myśl art. 822 § 4 kc uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela. Zgodnie z art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2013 r. poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania

za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Stosownie do art. 36 ust. 1 powołanej ustawy z dnia 22 maja 2003 roku w zw. z art. 1 pkt 1 tej ustawy, odszkodowanie należne od zakładu ubezpieczeń odpowiadającego w ramach ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdów ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie sumy gwarancyjnej. Zakres akcesoryjnej odpowiedzialności ubezpieczyciela pokrywa się zasadniczo z zakresem odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym wynikającym z przepisów kodeksu cywilnego określających zakres odpowiedzialności odszkodowawczej. Dla przyjęcia odpowiedzialności ubezpieczyciela konieczne jest zatem zaistnienie przesłanek odpowiedzialności, a więc zdarzenia, z którym umowa wiąże obowiązek odszkodowawczy, powstania szkody oraz związku przyczynowego między zdarzeniem sprawczym a faktem, z którego szkoda wynika, przy czym zgodnie z art. 361 kc winien to być adekwatny związek przyczynowy.

W rozpoznawanej sprawie niesporny był fakt zawarcia przez sprawcę zdarzenia umowy ubezpieczenia OC z pozwanym i zaistnienie powodującego szkodę zdarzenia, za które odpowiadała osoba ubezpieczona. W toku likwidacji szkody pozwana nie kwestionowała swojej odpowiedzialności z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Odpowiedzialność pozwanego za szkodę z dnia 15 marca 2012 roku wynika z powołanych wyżej przepisów.

Legitymacja powoda do dochodzenia roszczenia na własną rzecz, obejmującego prawo do ewentualnego dalszego odszkodowania w związku ze szkodą powstałą na skutek zdarzenia z dnia 15 marca 2012 roku, wynika z przedłożonej przez powoda umowy cesji wierzytelności z dnia 21 marca 2012 roku oraz art. 509 i art. 510 kc. Z przepisów tych wynika, że wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Umowa sprzedaży, zamiany, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zawarcie umowy przelewu następuje w wykonaniu zobowiązania wynikającego z uprzednio zawartej umowy zobowiązującej do przeniesienia wierzytelności, ważność umowy przelewu zależy od istnienia tego zobowiązania.

Pozwana, również w postępowaniu sądowym nie kwestionowała swej odpowiedzialności co do zasady. Równocześnie zakwestionowała jednak co do zasady roszczenie powoda w zakresie żądania objętego pozwem podnosząc, że powodowi nie należy się zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego w żądanej kwocie, gdyż czas najmu był nadmiernie wydłużony, a cena wynajmu za dobę zawyżona.

Co do zasady szkoda komunikacyjna z tytułu OC podlega naprawieniu według zasad określonych w art. 361 kc i 363 § 2 kc. Zgodnie z treścią art. 361 kc zobowiązany do odszkodowania ponosi odpowiedzialność tylko za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła. W powyższych granicach, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono. Stosownie zaś do treści art. 363 § 1 kc naprawienie szkody winno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku w sprawie III CZP 5/11 (OSNC 2012/3/28, LEX nr 1011468, OSP 2013/1/2, Biul.SN 2011/11/5, G.Prawna 2011/223/11, Lex nr 1011468) odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej, obejmuje także celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. Przy ocenie zasadności najmu i jego związku ze szkodą odpowiedzialność ubezpieczyciela nie jest uzależniona od

niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej, przy czym refundacji podlegają jedynie wydatki rzeczywiście poniesione przez poszkodowanego na najem pojazdu zastępczego, czyli wydatki poniesione na czynsz najmu lub niezaspokojony, ale wymagalny. Aktualny stan rozwoju stosunków społecznych, gospodarczych, powszechne korzystanie z pojazdu mechanicznego czyni używanie pojazdów mechanicznych stałym i nieodzownym elementem egzystencji społecznej, a najem zastępczego pojazdu mechanicznego ma zapewnić poszkodowanemu taki komfort przejazdu w życiu codziennym jak przed zaistnieniem szkody.

Mając na uwadze powyższe tym bardziej nie może budzić wątpliwości, że generalnie odpowiedzialność pozwanej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego poniesione przez poszkodowaną A. C., skoro uszkodzony pojazd służył jej do prowadzenia działalności gospodarczej, a pozwana tej okoliczności nie zakwestionowała. W związku z tym, mając na uwadze umowę cesji zawartą w dniu 21 marca 2012 roku między poszkodowaną A. C., a powódką, prawo do ewentualnego dalszego odszkodowania w związku ze szkodą wywołaną zdarzeniem z dnia 15 marca 2012 roku w miejscowości S. przeszło na powódkę.

Jak trafnie wskazał Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w wyroku z dnia 26 marca 2014 roku w sprawie VIII Ga 158/13 (portal orzeczeń sądów powszechnych – <http://orzeczenia.ms.gov.pl>) roszczenie o zwrot kosztów wynajmu pojazdu zastępczego ma inny charakter niż roszczenie o zwrot kosztów naprawy pojazdu. W tym drugim przypadku poszkodowany ponosi szkodę już w momencie zaistnienia zdarzenia i powstania uszkodzeń, w tym bowiem momencie powstaje uszczerbek w jego majątku. W przypadku zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego sprawa ma się o tyle inaczej, że szkoda powstaje nie w momencie zaistnienia szkody, lecz dopiero wówczas, gdy poszkodowany koszty te już poniesie. Szkodę w tym wypadku można wiązać jedynie z wydatkami poniesionymi przez poszkodowanego na wynajem, a nie z samym faktem, iż jest on pozbawiony możliwości korzystania z rzeczy. Wynagrodzenie za przejściową utratę możliwości korzystania z rzeczy oznaczałoby w istocie nieprzewidywane prawem zadośćuczynienie za doznaną krzywdę w postaci odczucia przykrości i dyskomfortu. Ta dolegliwość nie stanowi szkody majątkowej albowiem nie prowadzi do zmniejszenia majątku właściciela uszkodzonego pojazdu. Odszkodowanie za wynajem pojazdu zastępczego przysługuje zatem poszkodowanemu jedynie w przypadku, gdy poniesie wydatki związane z tym wynajmem. Wydatki tego rodzaju należy uznać za wydatki poniesione w następstwie zdarzenia szkodowego, które by nie powstały bez tego zdarzenia, prowadzące do powypadkowego zmniejszenia majątku poszkodowanego, czyli straty w rozumieniu art. 361 § 2 kc.

W niniejszej sprawie dla możliwości skutecznego domagania się odszkodowania od ubezpieczyciela z tytułu najmu pojazdu zastępczego, niezbędne jest wykazanie przez stronę zainteresowaną faktycznego poniesienia przez poszkodowanego kosztów z tego tytułu. W okolicznościach niniejszej sprawy powódka nie wykazała, że koszty najmu pojazdu zastępczego zostały poniesione przez poszkodowaną A. C.. Powódka nie przedstawiła bowiem dowodów na poniesienie wydatków na pokrycie kosztów najmu pojazdu zastępczego, również wszelkie zaoferowane przez nią w treści pozwu wnioski dowodowe nie służyły wykazaniu wysokości kosztów wynajmu ani faktu ich poniesienia. Tymczasem stratę o jakiej mowa w przepisie art. 361 § 2 kc stanowią koszty najmu poniesione przez poszkodowanego. Taki pogląd, który należy podzielić, wyraził Sąd Okręgowy w Bydgoszczy w powołanym wyżej wyroku powołując się na stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 6 stycznia 1999 roku w sprawie II CKN 109/98 i pogląd T. H. w publikacji pt. „Likwidacja szkód komunikacyjnych w praktyce OC posiadaczy pojazdów mechanicznych” (Toruń 2012, s. 142). Skoro powództwo wywodziło z faktu poniesienia szkody przez poszkodowaną rzeczą powódki było zaprezentowanie konkretnych faktów składających się na przesłankę zaistnienia straty po stronie poszkodowanej A. C. oraz jej udowodnienie, zgodnie z ogólną zasadą rozkładu ciężaru dowodu w postępowaniu cywilnym wyrażoną w art. 6 kc. Obowiązkiem temu fachowy pełnomocnik powódki nie sprostał. Podkreślić w tym zakresie należy, że obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na tej z nich, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 kc). Nie budzi wątpliwości, że dysponentami postępowania dowodowego są strony, na nich spoczywa ciężar dowodu (art. 6 kc) i są one obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne (art. 232 zdanie pierwsze kpc). Oznacza to, że przedstawienie materiału pozwalającego na odtworzenie stanu faktycznego należy do stron, a niedostatki w dowodzeniu określonego faktu powodują dla strony, na której spoczywa

ciężar dowodu, niekorzystne skutki prawne w postaci przegrania procesu. Sąd nie jest uprawniony do zstępowania inicjatywy dowodowej stron, co ma szczególnie istotne znaczenie gdy strony reprezentowane są przez profesjonalnych pełnomocników. W procesie cywilnym strony mają obowiązek twierdzenia i dowodzenia tych wszystkich okoliczności (faktów), które stosownie do art. 227 k.p.c. mogą być przedmiotem dowodu.

Mając na uwadze powyższe, jak również pozostały zgromadzony w sprawie materiał dowody, stwierdzić należy, że poszkodowana w niniejszej sprawie A. C. nie poniosła kosztów najmu pojazdu zastępczego przed zawarciem umowy cesji wierzytelności, a nadto przedmiotowa umowa wyłączała w praktyce poniesienie przez nią kosztów z tego tytułu. Tym samym cesja wierzytelności pomiędzy A. C. a powódką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. nie mogła stanowić skutecznej podstawy dochodzenia roszczenia przez powódkę. Skoro bowiem nie było straty po stronie A. C., w konsekwencji nie powstała także wierzytelność względem pozwanego towarzystwa ubezpieczeniowego stanowiąca przedmiot umowy cesji z dnia 21 marca 2012 roku pomiędzy poszkodowaną – A. C. , a powódką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w P.. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 16 października 2002 roku w sprawie IC CKN 1471/00 (LEX nr 208425, Głosa 2007/1/10), warunkiem skutecznej cesji wierzytelności jest istnienie tego prawa. Dlatego wierzytelność przyszła może przejść na nabywcę dopiero z chwilą jej powstania. Jakkolwiek przelew wierzytelności przyszłej jest dopuszczalny, niemniej pełny skutek wywiera on dopiero z chwilą powstania wierzytelności. Takie stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 30 stycznia 2003 roku w sprawie V CKN 3456/01 (Pr.Bankowe 2004/10/22, Lex nr 123319) i Sąd Apelacyjny w Białymstoku z dnia 7 czerwca 2013 roku w sprawie I Aca 72/13 (Lex nr 1335614), które należy podzielić.

W tych okolicznościach orzeczono jak w sentencji na mocy art. 361 § 2 kc .

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy (art. 98 kpc). Na koszty procesu składa się kwota 1.200 złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, której wysokość została ustalona na podstawie § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) i opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (k. 55).